

Grund til at tage en enkelt af disse Artikler, er det selvfølgelig Brændevinen, fordi den er langt, langt mere skadelig end Al. — Med Hensyn til det finansielle Resultat af at sætte Statten til 5 Kr. i Stedet for 10, eller rettere sagt i Stedet for 7, som det er foreslået at begynde med, vil dette jo foreløbig give en Forskel af 2 Kr. pr. Tønde. Regne vi, hvad Regeringen tidligere har regnet, at Forbruget under Indførelse af Statten vil gaa ned til $\frac{1}{2}$ Mill. Tdr., saa vil dette altsaa repræsentere en Mindreindtægt af 1 Mill. Kr. Nu er der imidlertid ikke Tvivl om, at ved at sætte Statten til et mere moderat Beløb, vil Nedgangen i Forbruget blive mindre; altsaa, der er ikke en Gang sandsynlighed for at Statskassen vil faa en Mindreindtægt af en Million. Men selv om vi beregne den dertil, vil denne Nedgang fuldstændig opvejes, hvis man vedtager foreløbig at undlade den Nedsettelse i Petroleumstolden, som er foreslået paa den saakaldte Sukkerlov. Støre eller andre finansielle Forandringer ville ikke være nødvendige for at beholde den samme Balance ved 5 Kr., som nu have ved 7 Kr. Hvis man svarer, at man absolut ikke vil gaa ind paa at undlade Nedsettelsen af Petroleumstolden, vil man i alt Fald med stor Værdighed kunne indvinde en Million Kroner ved at foretage en moderat Forhøjelse af Vin- og Tobakstolden. Det er Artikler, som nok kunne taale nogen Forhøjelse, om end jeg ikke tror, at de kunne taale nogen stor Forhøjelse; men noget mere kunne disse Artikler taale at bære. Vi ville derved, saafremt Finansministeren absolut fastholder Kompensationsprincippet, med Værdighed kunne staa en Erstatning. — Saafremt man ikke vil gaa med til at sætte Statten til 5 Kr., har jeg subsidiært foreslået en Skat paa 7 Kr. med en Overtagelsestid i 4 Aar, under hvilken man nøjes med 5 Kr. Endelig mest subsidiært foreslaar jeg at beholde Statten paa 10 Kr. men at sætte to Overtagelsestider, saaledes at man begynder med 5 Kr. i de første 4 Aar, og derefter 7 Kr. i de næste 4 Aar. Dette sidste Forslag forekommer mig i alt Fald at være en saa beskedig og rimelig Fordring, at jeg synes, der maa høre en ganske overordentlig Stuvindethed til for at modsætte sig det. Man vil ved at vedtage det saa sin Vilje og opnaa i sidste Instans at ramme det bayeriske Al med den uforholdsmæssig store Afgift af 10 Kr.; men man vilde dog samtidig vise det retfærdige Hensyn saa vel overfor Producenterne som overfor Forbrugerne at give dem en rimelig Overtagelsestid saaledes, at den fulde Højde først naaedes igennem to Afsatser og ikke med et saa pludseligt Spring, som her er foreslaaet.

— Om de øvrige Endringsforslag skal jeg saa vidt muligt fatte mig i Korthed. Hvis ærede Medlemmer ville læse dem igennem, ville de hurtigt og uden Vanskelighed være paa det rene med, hvad de gaa ud paa. Endringsforslaget under Nr. 6 tilfigter at fjerne en af de uheldige Virkninger, som ere en Folge af den Affattelse, som man ved tredje Behandling i Landstinget gav § 2. Der staar, at „intet Al maa frasøres Bryggerierne, forinden det er bragt i den efter dets almindelige Bestaendighed og regelmæssige Bryggemaade, til Nydelse fuldfærdige Tilstand“. Den Indvending, som er bleven gjort gældende mod hele denne nye Affattelse af § 2, nemlig, at den hele Bryggerindustri i Virkeligheden derved bliver afhængig af Finansministerens Bestemmelse, kommer man vel ikke bort fra ved mit Endringsforslag. Men jeg foreslaar, at man dog i alt Fald bør fjerne et Udtryk, som aldeles utvetydigt synes at ville udtale, at det er Finansministeren eller Kontrollen, som skal have Bestemmelsen over, hvorledes Al skal brygges her i Landet. Det maa dog fornødigvis være Fabrikantens egen Sag at afgøre, hvad han anser for at være en regelmæssig Fabrikationsmaade af det Produkt, han fremstiller; det maa være Fabrikantens Sag at kunne indføre Forbedringer i sin Fremgangsmaade, at kunne benytte de bedste og hensigtsmæssigste Veje, som staa til hans Raadighed. Det maa han dog sandelig have Lov til, uden at Skattekontrollen skal kunne lægge ham Hindringer i Vejen, fordi den maatte finde, at han derved indfører noget, som den ikke forstaa sig paa, og hvis Følger den ikke mener at kunne overse. Naar Sætningen kommer til at lyde saaledes, at „intet Al maa frasøres Bryggerierne, forinden det er bragt i den efter dets almindelige Bestaendighed til Nydelse fuldfærdige Tilstand“, er der i Virkeligheden sagt alt det, som behøver at siges for at sikre Ministeren den Nødvendighed, som han mener at maatte gøre Krav paa for at kunne overholde Lovens Gennemførelse. De Ord „og regelmæssige Bryggemaade“ vil det være ganske urimeligt at lade blive staaende. Endringsforslaget under Nr. 4 gaar altsaa ud paa at stryge disse Ord. — Endringsforslaget under Nr. 11 er en redaktionel Endring. Der udtrykkes her det samme, som staar i Lovforslaget, men paa en mere logisk Maade. — Endringsforslagene under Nr. 12 og 14 sigte til de Regler, som ere givne med Hensyn til Bryggernes Handelsbøger. Principalt foreslaar jeg, at Kontrollen ikke skal have Ret til at foretage Efterblik af Bryggernes Handelsbøger. Det er en Bemyndigelse,